

left(l)overs

Alexandra Buiga
Masterand CESI

„left(l)overs” e lucrarea Ancăi Șișu pentru proiectul Post-digital Intersections. „left(l)overs” este o reconfigurare a unui spațiu indeterminat, indefinit și nelămurit, în care ajung toate obiectele lăsate de oamenii care ies din viețile noastre. Sunt obiecte pe care le păstrăm, dar le evităm, care au o prezență, dar traduc o absență și care resping, din pornire, orice posibilitate a limbajului. E un spațiu-de-locuire care adăpostește toate acele obiecte a căror prezență ne sufocă, ne amorțește și ne tulbură. E un spațiu gri, indefinit și industrial, între abandon și construcție, luminat de emoția atâtor povești despre prezență și absență. E un site specific construit ca site responsive, care lasă spațiul să spună ce vrei și căruia poți să îi lași ce vrei. E, în fine, un spațiu care adăpostește, care salvează și eliberează. Însă ce se întâmplă când intri în spațiul atâtor intersecții de emoții?

Proiectul Ancăi e gândit ca un labirint, o aglomerare care te sufocă, care te obligă la o anumită convulsie. E un spațiu oarecum liber și un metaspațiu încărcat, înecat și izolat. E metaspațiul acestor obiecte pe care ne e mai ușor să le dăm mai departe sau să le abandonăm în cutii ascunse decât să le distrugem sau să le aruncăm. Proiectul Ancăi se apleacă asupra acestor obiecte pentru a le salva și a le lăsa să spună ce au de spus. Obiectele devin urmele sau umbrele celor care au plecat din viețile noastre sau din viețile cărora am plecat. E o ușă trântită care lasă nespuse atâtea lucruri și o tăcere care amorțește. Nu-ți spun, nu-mi spui. Nu vin, nu vii. Nu pleci, nu vii.. E o prezență în absență și o tăcere care strigă; e un spațiu care strigă. E un spațiu care te lasă să strigi. Ce a rămas nespuse între noi? Ce ți-aș fi spus dacă ți-ai fi întors privirea? Ce așteptam să îmi spui înainte să pleci? Ce semnifică toate obiectele astea?... Ce simți? De ce nu-mi spui?

E un proiect post-digital și post-umanist, care ne forțează să simțim tot ce ne înconjoară și ne traversează pe nesimțite. Ce ar fi dacă pentru 10 minute am fi conectați între noi? Ce ar fi dacă am auzi ce simte Celălalt? Am empatiza? Am simți la fel? Am face ceva? E un timp digitalizatși supra-digitalizat, inter-conectat și supra-conectat, care lasă atâtea lucruri nespuse? Cum putem conviețui cu digitalul altfel?

Labirintul Ancăi reia sensul lui mitologic, ca spațiu al căutării, incertitudinii și salvării. Nu e inițiativ și nu are un centru – e, mai degrabă, post-structuralist. E un labirint al cărui centru îl fixezi tu; îl cauți și îl găsești. Îți spune ce vrei să îți spună. Nu apără un teritoriu, nu are nimic mitic sau sacru și nu promite nimic. Nu e un ritual și nu îți cere o luptă pentru un trofeu. Îți dă totul și îți arată totul. Nu promite un bine după rău, nu

se încheie nimic. E spațiul real – e fluid, în continuă conexiune, în continuă informare și supra-informare. E spațiul în care ești supra-saturat și supra-epuizat, dar obsedat de căutarea unei supra-intensități. E căutarea în care ai nevoie de firul lui Tezeu în Labirintul lui Dedal pentru a nu te pierde. E un sistem social și cultural supra-saturat în care ne abandonăm silnic și zilnic, în care ne pierdem, renunțăm și plecăm. Instalația Ancăi ne invită să intrăm măcar pentru 5 minute în spațiul tuturor obiectelor, emoțiilor și poveștilor lăsate în spate.